

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Share CAR!**, z. s., se sídlem Příbramská 67, Verneřice, zastoupený Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Husovo náměstí 139, Ledeč nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2025, č. j. 50 A 17/2024 - 60,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2025, č. j. 50 A 17/2024 - 60, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Lysá nad Labem uznal žalobce rozhodnutím ze dne 12. 12. 2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky 4C63810 nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu. Konkrétně blíže nezjištěný řidič jel s vozidlem provozovaným žalobcem dne 24. 9. 2022 v 11:34 hodin na pozemní komunikaci v obci Starý Vestec rychlostí 59 km/h (po odečtu tolerance), ačkoliv nejvyšší povolená rychlost v daném úseku činila 50 km/h. Žalobci za daný přestupek uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 7. 2024 zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“) žalobu, ve které zejména namítal nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Vytýkal žalovanému mimo jiné chybějící reakci na námitku, že jsou ve spise založeny dvě fotografie zachycující vjezd vozidla do měřeného úseku, avšak každá z nich je opatřena jiným časem, přičemž žalovaný neobjasnil, proč počítal průměrnou rychlost vozidla jen podle jedné z nich.

[3] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 10. 2. 2025 zamítl. Ve vztahu k různým časovým údajům na dvou fotografiích uvedl, že inkriminovaný časový rozdíl zahrnuje toliko 10 vteřin. Výrok o vině je přitom z hlediska času spáchání přestupku specifikován pouze datem, hodinou a minutou, tedy bez vteřinového upřesnění. Taková specifikace je zcela dostačující a není zřejmé, v čem by měl být desetivteřinový rozdíl natolik zásadní, aby mohl ovlivnit samotný průběh měření rychlosti, natož přímo jeho výsledek. Taktéž není zřejmé, jak žalobce dospěl k tomu, že byla použita pro něj nejméně výhodná fotografie. Zrušit napadené rozhodnutí jen proto, že se ve něm nenachází výslovná zmínka o rozdílnosti fotografií z měřicího zařízení, by bylo podle krajského soudu opět přepjatým formalismem. Nelze si totiž představit, že by žalovaný při řádném vypořádání příslušné odvolací námitky mohl dospět k nějakému jinému závěru, než že jediný skutečný rozdíl v čase se týká údaje o vteřinách, který je však z hlediska spáchání posuzovaného přestupku nepodstatným údajem.

[4] Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rekapitulovaný rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 18. 6. 2025, č. j. 3 As 40/2025 - 37. Přisvědčil žalobci, že krajský soud nevypořádal jeho žalobní námitku, že se ve spise nacházejí dvě fotografie zachycující vjezd vozidla do měřeného úseku, na kterých je uveden odlišný časový údaj (11:34:28.190 vs. 11:34:28.314). Neobjasnil tak namítanou nesrovnalost v časech vjezdu vozidla do měřeného úseku a její relevanci pro skutkové závěry žalovaného a zákonnost jeho rozhodnutí. Jelikož Nejvyšší správní soud není oprávněn jako první v řízení danou námitku týkající se podkladů založených ve spise (a jejich hodnocení) vypořádat, zrušil napadený rozsudek a uložil krajskému soudu, aby v dalším řízení posoudil i relevanci této otázky pro zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[5] Krajský soud rozhodl o věci podruhé nyní napadeným rozsudkem. Žalobu opět zamítl. V souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu se zabýval fotografiemi zachycujícími vjezd žalobce v časech 11:34:28.190 a 11:34:28.314. Uvedl, že identifikace okamžiku vjezdu do měřeného úseku nehrála z hlediska skutkových závěrů správních orgánů zásadní roli. Žalovaný založil fotografie do spisu pouze pro upřesnění skutkového stavu zjištěného prvostupňovým orgánem. Ověřil jimi, že se vozidlo skutečně ocitlo v úseku snímaném měřicím zařízením, nikoliv to, zda se vjezd do tohoto úseku či výjezd z něj odehrál právě v čase 11:34:28.190 nebo v čase 11:34:28.314. Z jeho strany současně nedošlo k žádnému výběru fotografie. Nikdy tedy nevyslovil, že by z hlediska prokázání viny byla použitelná jen fotografie zaznamenávající vjezd do měřeného úseku, či naopak jen zaznamenávající výjezd z něj. Námitka žalobce proto směřovala do otázky, která se mýjela s předmětem napadeného rozhodnutí, resp. s vymezením skutku, který byl žalovaným v rámci odvolacího řízení přezkoumáván. Proto nemá skutečnost, že ji žalovaný nevypořádal, vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Krajský soud dodal, že fotografie pořízená

pokračování

v čase 11:34:28.190 zachycuje vjezd vozidla do měřeného úseku a fotografie pořízená v čase 11:34:28.314 zachycuje jeho výjezd. Na základě toho dospěl k závěru, že by okamžitá rychlost vozidla musela klesnout v rámci 0,124 sekundy o 9 km/h, což je u daného vozidla technicky nepředstavitelné. Úvahy žalobce o zásadním vlivu rozdílnosti časů na předmětných fotografiích jsou proto v zásadě bezpředmětné.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika žalobce

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu opakovanou kasační stížnost. Namítá, že krajský soud provedl vypořádání námitky namísto žalovaného, ačkoliv měl jen posoudit, zda mohla být relevantní z hlediska zákonnosti rozhodnutí žalovaného, který se jí vůbec nezabýval. Závěry krajského soudu navíc nejsou správné. Z hlediska prokázání viny je údaj o vjezdu vozidla do měřeného úseku podstatný, neboť má přímý vliv na výpočet průměrné rychlosti, která je stěžovateli kladena k tíži. Stejně tak je podstatná fotografie zaznamenávající výjezd z měřeného úseku. Krajský soud přitom považoval mylně za fotografii z výjezdu tu s časem 11:34:28.314. Jedná se však o (další) fotografii z vjezdu. Krajský soud tedy postavil veškeré své úvahy na chybném posouzení fotografie pořízené v 11:34:28.314. Pokud pak uzavřel, že vozidlo vjelo do měřeného úseku v 11:34:28.190 a vyjelo z něj v 11:34:28.314, jelo měřeným úsekem toliko 0,124 sekundy. Žalovaný však deklaroval čas výjezdu z měřeného úseku v 11:34:38.457, tedy o deset sekund později, než tvrdí krajský soud. Průjezd měřeným úsekem dle žalovaného trval 10,267 sekundy, zatímco dle krajského soudu pouze 0,124 sekundy. Způsob získání tohoto čísla soudem považuje stěžovatel za značně nelogický. Dodává, že při rychlosti změřené rychloměrem (tj. 62 km/h, neboli 17,2 m/s) se vozidlo za 0,124 sekundy posune o více než 2 metry. V případě, že je podobných fotografií se stejným rozdílem pořízeno více i na výjezdu, se již jedná o souhrnný rozdíl 4 metrů kalkulované dráhy. Takový rozdíl není zanedbatelný a vyžaduje další vyjasnění, neboť uvedené nepřesnosti vnáší pochybnosti o přesvědčivosti měření jako celku. Tím spíše pak v tom ohledu, že správně měly být za důkaz předloženy dvě elektronicky podepsané fotografie, logicky takové, které by nevzbuzovaly pochybnosti. Pro výše uvedené navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud správně shledal žalobu nedůvodnou. Zdůraznil, že měření vycházelo ze snímku z vjezdu do měřeného úseku z rychloměru Unicam VELOCITY3 na druhém listu správního spisu. Druhý snímek sloužil toliko k potvrzení toho, že dané vozidlo vjelo do měřeného úseku. Ostatně pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36). Žalovaný dále dovodil, že krajský soud rozlišením fotografií na fotografii vjezdu a výjezdu nechtěl konstatovat, jak se domnívá stěžovatel, že se jedná o fotografie zachycující vozidlo na vjezdu do měřeného úseku a na výjezdu z měřeného úseku, nýbrž že se jedná o úsek, ve kterém bylo vozidlo snímáno. Pro výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) je kasační stížnost nepřipustná *proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[9] Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. V nynějším případě zrušil Nejvyšší správní soud v předchozím řízení rozsudek krajského soudu, neboť ten „*nevypořádal žalobní námitku, že se ve spise nacházejí dvě fotografie zachycující vjezd vozidla do měřeného úseku, na kterých je uveden odlišný časový údaj (11:34:28.190 vs. 11:34:28.314).*“ Samotnou otázku, zda mohla být daná námitka stěžovatele relevantní pro rozhodnutí žalovaného (a ten pochybil, pokud se k ní nevyjádřil), tedy Nejvyšší správní soud ještě věcně neposuzoval. Kasační stížnost je proto přípustná.

[10] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel podal kasační stížnost proti rozsudku ve věci, v níž rozhodoval specializovaný samosoudce. Přijatelnost kasační stížnosti je dána, pokud stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele je podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, rozpoznatelný dopad řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Tak tomu bude v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále bude kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

[11] V souzené věci stěžovatel krajskému soudu vytýká, že nepostupoval zcela v souladu se závazným právním názorem. Žalobní námitkou, kterou nevypořádal v prvním řízení, se sice zabýval, avšak nikoliv její relevancí z hlediska zákonnosti rozhodnutí žalovaného, nýbrž její důvodností. Při tomto posouzení navíc dospěl k nesprávnému závěru o významu fotografií z měřeného úseku pro výpočet rychlosti, která je stěžovateli připisována a skutkový děj zachycený ve správním spise prezentoval odlišně než správní orgány. Podle stěžovatele se tak krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Nejvyšší správní soud shledal z tohoto důvodu kasační stížnost přijatelnou.

[12] Kasační stížnost je i důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že úkolem krajského soudu v dalším řízení bylo posoudit, zda odvolací námitka stěžovatele týkající se existence dvou fotografií z vjezdu

pokračování

vozidla do měřeného úseku, kterou žalovaný ve svém rozhodnutí opomenul vypořádat, mohla vůbec mít s ohledem na svůj obsah a podklady založené ve spise nějakou relevanci pro rozhodnutí žalovaného. Pokud by se totiž jednalo o námitku, která by *a priori* relevantně nezpochybňovala skutkové závěry správních orgánů, nemohlo by mít opomenutí žalovaného vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[14] Stěžovatel v odvolání poukazoval na skutečnost, že se ve spise nacházejí dvě fotografie zachycující vjezd vozidla do měřeného úseku, na kterých je uveden odlišný časový údaj (11:34:28.190 vs. 11:34:28.314). Tato skutečnost odpovídá obsahu správního spisu, jak ostatně vyplývá i z prvního rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ve správním spise jsou založeny celkem 3 fotografie zachycující vozidlo stěžovatele v měřeném úseku: první je zachycuje v čase 11:34:28.190, druhá v čase 11:34:28.314 a třetí v čase 11:34:38.457. Stěžovatel v odvolání vytýkal žalovanému, že není zřejmé, podle které fotografie (časových údajů) byl stanoven čas vjezdu do měřeného úseku, a tedy vypočtena průměrná rychlost jízdy měřeným úsekem. To považoval za zásadní skutečnost mající přímý vliv na výslednou změřenou rychlost, která mu byla kladena k tíži.

[15] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že fotografie z měřeného úseku nejsou bez významu pro zjišťování skutkového stavu. Neslouží totiž pouze k doložení skutečnosti, že vozidlo stěžovatele projelo měřeným úsekem, ale i k ověření, že byla vypočtena správná rychlost daného vozidla, která zakládá na straně stěžovatele porušení právních předpisů (jako podíl délky měřeného úseku a rozdílů časů na vjezdu a výjezdu). Pokud by byla rozhodná fotografie s pozdějším časem vjezdu do měřeného úseku, projelo by vozidlo měřeným úsekem za kratší dobu, a byla by mu tak naměřena vyšší rychlost. Je proto třeba postavit najisto, které údaje (zaznamenané na fotografiích ve spise) sloužily pro určení doby průjezdu měřeným úsekem (z které lze odvodit rychlost jízdy vozidla). Zpochybňována je přitom v tomto ohledu pouze identifikace příslušné fotografie z vjezdu vozidla do měřeného úseku a v návaznosti na to objasnění důvodu pořízení druhé fotografie (taktéž na vjezdu či bezprostředně po něm) a jejího významu pro měření rychlosti, resp. zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[16] Pakliže by krajský soud na základě obsahu správního spisu ověřil, že změřená rychlost skutečně odpovídá údajům zaznamenaným na fotografii zachycující vjezd vozidla stěžovatele do měřeného úseku s dřívějším časem, a nikoliv na základě údajů z druhé fotografie s pozdějším časem (jejíž účel mohl být odlišný, např. slouží k lepší identifikaci vozidla či k potvrzení identifikace, či ji generuje automatizované měřící zařízení samo apod.), vedlo by to nutně k závěru, že odvolací námitka nemohla zpochybnit skutkové závěry žalovaného. I žalovaný ostatně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti jasně rozlišuje důvody, ke kterým slouží jednotlivé pořízené fotografie.

[17] Ačkoliv krajský soud mohl dospět ke správnému závěru, že úvahová konstrukce žalobce nemůže zpochybnit skutkové závěry správních orgánů, vysvětlil rozporné časové údaje na fotografiích vozidla při vjezdu do měřeného úseku v nyní napadeném rozsudku mimo rámec tvrzení žalovaného i stěžovatele. Krajský soud v podstatě uvedl, že tento rozdíl lze vysvětlit tím, že jedna fotografie je z vjezdu vozidla do měřeného úseku a druhá z výjezdu z tohoto úseku. To však netvrdil ani žalovaný, ani stěžovatel, ani to nevyplývá z předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Naopak. Krajský soud pro svůj

závěr navíc nemá oporu ani ve spisovém materiálu, ani, a to zejména, v rozhodnutí žalovaného, jehož zákonnost zkoumá.

[18] V dalším řízení tedy bude jeho úkolem vyjít z tvrzení účastníků sporu. O časovém úseku průjezdu vozidla měřeným úsekem v délce přesahující 10 sekund ostatně krajský soud pojednal již v prvním zrušeném rozsudku. K němu pak stěžovatel v kasační stížnosti shrnuté v naraci prvního rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedl, že „[z]cela nesprávná je podle stěžovatele také argumentace soudu ke dvěma fotografiím zaznamenávajícím počátek měření. Každá z nich byla pořízena v jiný čas, avšak z hlediska principu fungování rychloměru je třeba postavit najisto, v jaký konkrétní čas vozidlo do měřeného úseku vjelo. Právě čas vjezdu je relevantní pro výpočet průměrné rychlosti v měřeném úseku“. Tomuto kasačnímu důvodu Nejvyšší správní soud přisvědčil, přičemž poukázal na skutečnost, že právě v žalobě stěžovatel poukázal na dva rozdílné časy vjezdu do měřeného úseku, přičemž rozdíl mezi nimi činí 0,124 sekundy (jde však o rozdíl mezi časovými údaji na fotografiích pořízených v obou případech při vjezdu vozidla do měřeného úseku, nikoliv na fotografiích zachycujících vjezd vozidla do měřeného úseku a výjezd z něj). Nikdy tak nešlo o skutečnost, že by snad bylo sporné, že některý z časů na fotografii měřeného vozidla, tj. 11:34:28.190 či 11:34:28.314, označoval výjezd vozidla z měřeného úseku.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Krajský soud tedy vypořádal sporný žalobní bod *de facto* nepřezkoumatelným způsobem, a nelze vyloučit, že toto pochybení mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. V dalším řízení tedy krajský soud opětovně posoudí relevanci předmětné otázky pro zákonnost rozhodnutí žalovaného, stejně jako to učinil ve vztahu k námitce absence souhlasu policie s měřením. Znovu tak, v souladu s výše uvedeným, vypořádá žalobní námitku, podle níž žalovaný vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí, pokud se nezabýval odvolací námitkou, že se ve spise nacházejí dvě fotografie zachycující vjezd vozidla do měřeného úseku, na kterých je uveden odlišný časový údaj (11:34:28.190 vs. 11:34:28.314).

[20] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek krajského soudu z hlediska zákona neobstojí, Nejvyšší správní soud jej podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud bude v rámci dalšího projednání věci vycházet z právního názoru vysloveného v tomto rozsudku, který je pro něj závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Krajský soud v dalším řízení rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. prosince 2025

pokračování

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu